

Spomen na Mladena Delića

Igra i tjelovježba nikada ne bi postali sport da nije bilo izvještavanja (najprije pismenih - novine, poslije usmenih - radio, i na kraju slikovnih - televizija). To zajedništvo stvorilo je od nekadašnjih igara i individualnog vježbanja svjetski pokret koji se skupno zove - sport. Bez izvještavanja sve bi ostalo samo osobna zabava pojedinaca. I u hrvatskom sportu ta je simbioza odigrala presudnu ulogu, a velik i važan dio u tome odigrao je Mladen Delić, od koga smo se oprostili ovih dana.

Kod Hrvata sportsko se novinarstvo teško probijalo. Propala su i dva-tri pokušaja inicijatora i tvorca hrvatskog sporta Franje Bučara. Bilo je još nekoliko neuspjelih pokušaja. Najbolja slika o tome su izvještaji s olimpijskih igara koje su slali pismeno, poštom, sami sportaši i koji su objavljivani s četiri do pet dana zakašnjenja u nekom neuglednom kutku novina, u 20 do 30 redaka.

Prvi uspješni pokušaji sportskog izvještavanja (koji pod raznim imenima još traje) zbio se uoči Zimskih olimpijskih igara 1936. u Garmisch-Partenkirchenu. Od toga trena sport u Hrvatskoj dobiva sve više mjesta u javnosti, a sukladno tome raste i sam sport. U tom razdoblju vidnu i svestranu ulogu odigrao je Mladen Delić. Nakon što se sam okušao u sportu - nogometu, košarci i atletici, počeo je izvještavati nakon 1945. u "Borbi" i "Narodnom sportu" o sportskim zbivanjima u Zagrebu. Od svih sportova najviše je ostao vezan uz atletiku u kojoj se formirao i iskazao kao tada najbolji spiker. Uza to je preuzeo pomno i jednu od odlika atletike - bilježenje zbivanja, statistika, stvaranje baze podataka. Zarana, i prije nego što je postao poznati športski reporter, Mladen Delić je radio nešto što su drugi propuštali i postao nezaobilazni sportski statističar i tvorac atletskih i sportskih almanaha bez kojih bi danas bilo nemoguće rekonstruirati presudne godine razvoja i uspona hrvatskog sporta i bez čega hrvatski sport ne bi bio zapažen i zapisan u svijetu.

S tim blagom ušao je Delić u reporterske vode i formirao način i stil koji je ne samo utjecao na sportske novinare koji su tek dolazili nego je taj način prezentiranja ostao vidljiv i do današnjih dana: počevši od nogometa, košarke, atletike, plivanja, skijanja... Tu su tragovi Mladenova načina i stila trajno ostali.

To je Delić postigao jasnim, preglednim prikazivanjem zbivanja na sportskom terenu, bilo na radiju od 1950. godine ili Televiziji Zagreb od 1965. U to je unio i osobni temperament, emocije koje su slušateljima i gledateljima pružali sliku nabijenu atmosferom zbivanja na terenu.

Zato je Mladen Delić ostao zapamćen npr. po "obračunima" sa sucima nekih utakmica za koje je smatrao da su loši ili - gore - neobjektivni, onim povišenim tonom: "Gospodine (!) Dienstu" Još je uvjerljiviji bio kao jedan od samo tri svjedoka tada fantastične pobjede Đurđe Bjedov na Olimpijskim igrama u Ci-

udad de Mexico 1968. Kada Đurđa posve neočekivano izbija na čelo utrke na 100 metara prsno Mladen Delić ubrzava tempo svoga prikazivanja usporedo s utrkom, a kada se povećava drama neposredne odluke pojačava i visinu i jačinu glasa: "Đuke vodi! Ludo! Nevjerojatno. Je li to moguće!? (glas se lomi) Đurđice! Zlatna naša Đuke!"

Izmjena pogleda između Đurđice i Mladena s nijemim pitanjem: "Koja sam?", Mladenov palac okrenutog gore i nezaboravne geste Đurđe Bjedov s prstom usmjerenim najprije u sebe, a zatim negirajuće uzdignutim ulazi u najljepše sportske emocije olimpijskih igara.

Ova rekapitulacija toga davnog događaja najbolje karakterizira odnose u našem sportu. Taj prikaz toga zbivanja zapazili su i zapisali samo rijetki. Tek 12 godina kasnije, kada je Mladen Delić 10. studenoga 1980. na kvalifikacijskoj utakmici za Europsko nogometno prvenstvo između Jugoslavije i Bugarske u Splitu izrekao isto zapažanje rečenicom: "Je li to moguće?" stekao je opću slavu i poznatost koja ga je pratila sve do svršetka života 12. veljače 2005.

Bila bi nepravda kada bi ta rečenica bila sve ono što treba pamtili o djelu veoma marljivog, točnog i savjesnog registratora sportskih zbivanja u presudnim, burnim danima razvoja hrvatskog sporta. Činjenice su da je Mladen Delić rođen 15. siječnja 1919. u Sinju. Rano se počeo baviti sportom i ostao mu je do kraja vjeran. Apsolvirao je pravo, završio Školu za tjelesni odgoj i sport u Beogradu, da bi nakon rata počeo surađivati u "Borbi" i "Narodnom sportu". U to doba već je stručni tajnik Fiskulturnog saveza Hrvatske, a 1950. organizirao je Sportsku redakciju na Radio Zagrebu. Od 1965. do 1976. bio je urednik Televizije Zagreb, a zatim komentator do odlaska u mirovinu 1984. Činjenica je i da je Mladen Delić, neznajući, 26. studenoga 1956. prebačen s radijskog prijenosa na prijenos tv-slike nogometne utakmice Engleska - Jugoslavija u Londonu. Godinu kasnije, 18. svibnja, obavio je prvi pravi tv-prijenos nogometne utakmice Jugoslavija - Italija u Zagrebu.

Za sve što je učinio za sport dobio je 1955. trofej Saveza za fizičku kulturu Hrvatske (danas Bučarov trofej), zatim nagradu za životno djelo "Milan Milanović" Saveza za fizičku kulturu Hrvatske 1980., nagradu za životno djelo Udruženja sportskih novinara Jugoslavije 1981. te nagradu za životno djelo Hrvatskog zbora sportskih novinara 1994. i na kraju trofej Hrvatskog zbora sportskih novinara 1999.

Sve su to suhi podaci koji formalno potvrđuju izneseno. Ipak, bitan je pokazatelj odjek njegove smrti, iz čega se jasno vidjelo kako je reporter Mladen Delić duboko ušao u osjećaje onih milijuna koji su pratili njegovo prenošenje sportskih zbivanja.

Žarko Susić